

'Tachtig procent vissers wil duurzamer werken'

Het Nederlandse beleid van individueel overdraagbare quota, comanagement en convenanten werkt, stelt Luc van Hoof van IMARES. Oplossingen komen sneller dichterbij als partijen samen nadenken over wat het probleem is. 'Het verder vluchten in door wetenschap onderbouwd visserijbeleid werkt niet.'

Van Hoof doet onderzoek naar de ontwikkeling van het visserijbeleid. 'Na de Tweede Wereldoorlog wordt de visserij, net als de landbouw, flink gestimuleerd. In 1970 verschijnen de eerste haarscheuren: met de bestanden van enkele soorten gaat het niet goed.' Om geruzie tussen landen tegen te gaan, komt er in 1983 één Europees visserijbeleid. Het wordt gestoeld op bescherming van visbestanden, vlootontwikkeling, marktordening en visserijakkoorden met derde landen. De EU-landen krijgen ook visquota toegewezen. Dat werkt aanvankelijk niet in Nederland; in 1990 struikelt zelfs een minister over visfraude.

Dan maakt de overheid de quota verhandelbaar. 'Tegelijkertijd zei de overheid: sector, zoveel vis mag je vangen, regel samen maar hoe', vertelt Van Hoof. 'Er waren namelijk veel schepen, en je weet nooit precies wat je in je netten krijgt. Door de quota groepsgewijs te verdelen, en de groep verantwoordelijk te maken voor het management van het gebruik van de quota, voorkwam de groepsdruk overbevissing.'

Verantwoording

In dit comanagement waren de vissers verantwoordig schuldig aan de overheid, en de overheid aan de maatschappij. 'Maar als afspraken de achterban niet meer bereiken, zeggen vissers: als we overal zelf verantwoordelijk voor zijn, dan willen we ook zelf beleid maken. Dan maar met de billen bloot voor ngo's', vertelt Van Hoof. Vijf jaar geleden was zo'n omslag volgens de onderzoeker nog ondenkbaar. 'Toen was slechts twintig procent van de vissers bereid om aanpassingen te doen voor

een duurzamer visserij en het MSC-keurmerk. Inmiddels is dat tachtig procent', illustreert hij. Convenanten brengen ook de legitimiteit van het beleid terug. Vissers moeten een *licence to produce* halen bij de samenleving. 'De Nederlandse situatie laat zien dat praten ergens toe kan leiden. En stel, als we met z'n allen constateren dat we met helft van de huidige vloot toekunnen, dan moet we dat opschrijven en doen. Het zou goed zijn dat in EU-verband uit te dragen.'

Dat kan nog best lastig worden, erkent Van Hoof. 'De Nederlandse vissers accepteren meer van wat wetenschappers en ngo's aandragen. Maar Spanje ziet visserijbeleid als regionaal sociaal beleid. Daar is de situatie ook veel meer gepolariseerd.'

Informatie:	www.imares.wur.nl
Contact:	Luc.vanHoof@wur.nl 0317 - 48 71 73